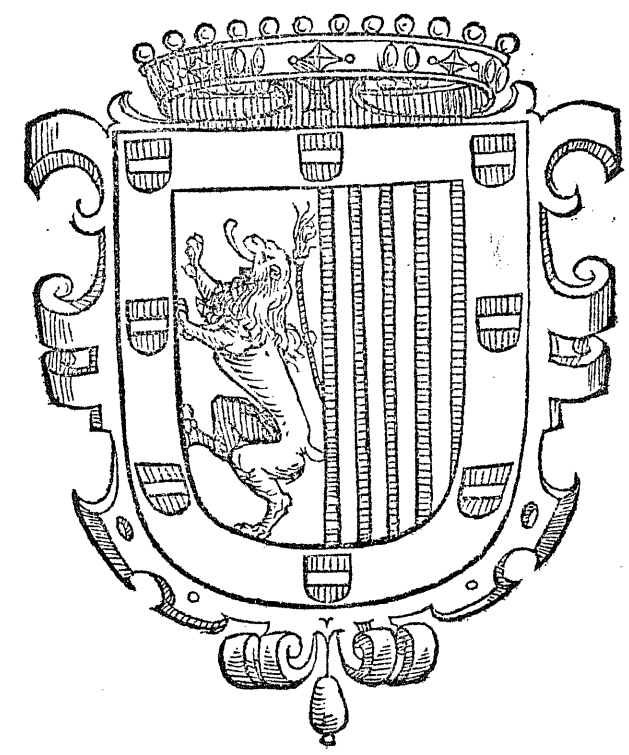

ALEGACION
 EN DERECHO
 EN FAVOR DE DON
 Pedro Ponce de Leon, sobre el ne-
 gocio de Baylen.

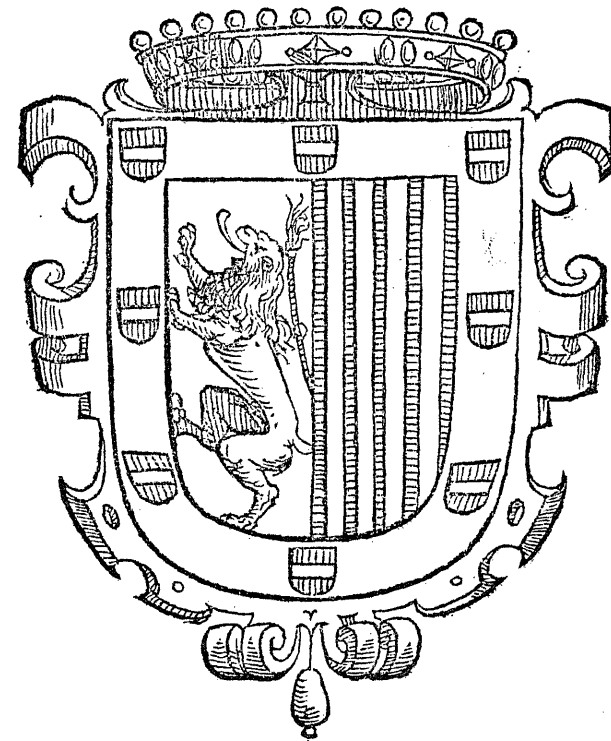
*Por el Doctor Diego Menochio, Iuriconsul-
 to Papiense, y Senador de Milan.
 Año. 1594.*

2 400 40

ALEGACION
EN DERECHO
EN FAVOR DE DON
Pedro Ponce de Leon, sobre el ne-
gocio de Baylen.

*Por el Doctor Diego Menochio, Jurisconsulto Papiense, y Senador de Milan.
Año. 1594.*

UBITATIO Est egregia, an
D. don Petrus Ponce de León ad
mitti debeat ad successionē Co-
mitatus Bailen, qui & maioratus
est, ob mortem Comitis doni Ro-
derici eius patru sine filijs defun-
cti: tamen si ipse don Petrus natus
sit ex patre, qui capite damnatus
fuit ob crimen hæresis? Et quidē

respondendum videbatur, prædictum D. Petrum admitti
minimè debere.

Primò, quia licet argumentari à crimine læsæ maiesta-
tis humanæ, ad crimen læsæ maiestatis diuinæ, capi. cum
secundùm. de hæretic. in. 6. vbi DD. At qui ob crimen læ-
sæ maiestatis humanæ filij committentiũ hoc delictũ,
priuantur omni successionis commode. I. quis quis. § filij.
C. ad legem Iuliam maiest. c. si quis cum militibus. 6. q. 1.
& cap. vergentis. de hæretic. in 6. & illis in locis scribunt
omnes. Ergò & hæreticorum filij ab omni successionē ex-
clusi censentur.

Secundò vrgere videtur autoritas eorum, qui in spe-
cie affirmarunt, filios hæreticorum priuari non solum suc-
cessionē paternā, sed etiā auitā: imò & agnatorum cogna-
torumquē. Ita sari Cynus in dicta. I. quis quis. § filij. C. ad
legem Iuliam maiest. Ancharran. in cap. statutum. el. 2.
numer. 2. de hæretic. in 6. & Zanchinus in tra&. de hære-
ticis: cap. 28. numer. 2.

Tertio

Tertio suffragari magis videtur, quod hic maioratus annexam habet Comitatus dignitatem: imò maioratus ipse dicitur dignitas, vt scribunt post alios Didacus Co-uarruias in lib. 3. variar. resolut. cap. 5. num. 5. versic. sex to, & Didacus Burgenf. in. 1. part. quæstionum ciuiliū. quæstion. 3. num. 1. Atqui ad dignitatem non admittuntur hæreticorum filij, ob infamiam, quæ a dignitatibus excludit. c. infamibus. de regul. iur. ita in specie sensit Greg. Lop. in commentarijs ad leges partitarum Hispaniæ, par. 7. titu. 2. l. 2. in verb. mandas. & in hanc opinionem visus est inclinare Ludouic. Molin. in cap. 11. nu. 54. & hinc dicimus, filios hæreticorum excludi ab omnibus beneficijs ecclesiasticis, & officijs. Ergo don Petrus admitti non debet ad successiōnem huius maioratus.

Quarto & vltimò conferre videtur, quod de regno ad maioratum licet argumentari, vt tradit Molin. in lib. 1. de Hispan. primog. c. 2. & 3. Atqui regna, ob Regis hæresim, auferuntur etiam à descendantibus illius Regis, vt probat Ioan. Lupus de iure Nauarræ, par. 5. § 7. & ibi defendit sententiam, ac declarationem illam Iulij. II. Pont. Max. qui ob schisma commissum à Ioanne Rege Nauarræ, euna omnesq; eius descendentes successiōne Regni priuauit. Ergo idem videtur dicendum in casu nostro, quod don Petrus ob patris hæresim censeatur exclusus à successiōne huius maioratus. Hæc non mediocrem dubitationem aduersus D. don Petrum facere videntur.

Re tamen ipsa longè melius, & diligentius perpenfa, verius esse existimo vnà cum eruditissimo Regio Consiliario D. Brugnolio, qui hac de causa doctissimè respondit, D. don Petrum admitti debere ad huius maioratus successiōnem.

Primò, quia successiō Maioratus non prouenit iure hære-

hereditario, sed iure sanguinis, atq; ita maior natus succedere dicitur ex propria persona, vt scribunt Lauden. inter consilia Oldrad. in cons. 224. colu. 7. vers. hoc autem ius. Bald. in cons. 121. col. pen. vers. modo facio vnã. libr. 3. Alex. in cons. 30. nu. 15. lib. 1. & alij quos recenset, & sequitur Ludouic. Molina in lib. 1. de Hispan. primog. c. 8. num. 2. & num. 9. versic. ex quibus. Atqui in his, quæ iure sanguinis deferuntur, delictum patris, etsi grauissimū, non excludit filiū. Ergo D. don Petrus a successiōne huius maioratus non censeatur exclusus. Illa minor propositio probat tex. liura libertorum. ff. de iur. patron. vbi filius damnati pro crimine læsæ maiestatis, succedit in bonis liberti, cum iure suo, ex propria sui persona succedat, & idem habetur in l. eorum ff. ad. l. Iul. maiest. & ibidem Bartolus, & idem in l. 3. numer. 2. ff. de interditijs & relegatis. Bald. & Castrenf. in l. 1. C. de bonis libertorum. ille nu. 2. iste, nu. 4. & Ludouicus Molina in lib. 4. de Hispanor. primogen. capit. 11. num. 38. Ita etiam dicimus, quod licet filius ob patris hæresim priuetur nobilitate habita à patre, non tamen amittit illam, quam sibi ipsi quæsiuit, sicuti scribunt Otalor. in tract. de nobilit. Hisp. in. 4. par. q. 5. & Simanc. in commentarijs Catholicar. instit. cap. 29. num. 18. Conferat quod docuit Bart. in l. si constante. num. 69. ff. solut. matr. cum dixit, delictum patris non nocere filijs, in his, quæ per eos filijs non acquiruntur: & Bart. sequutus est in terminis nostris, successiōnis scilicet, maioratus, Melchi. Pelæz in tract. de maiorat. in. 2. par. q. 4. in secunda illat. numer. 3. Hue etiam pertinet, quod dicimus, filium hæretici succedere in bonis, quæ pater grauatus fuit restituere posteris. Ita scribunt Philippus Probus in additionibus ad Ioann. Monachum in cap. cum secundum. num. 3. versic. pœnæ. de heretic. in. 6. & Iacobus Simancas in cōmentar. Catholic.

Catholicarum instit. c. 9. nu. 94. Ita quoque dicimus, filii hæretici non priuati emphyteusi antiqua concessa pro se filiis, & descendentibus, cum ad eum pertinenti dicitur, non à patre, sed à maioribus iure sanguinis, sicuti docuit Henric. Boic. in cap. vergentis. col. 2. vers. in illis. verò. de hæretic. quem sequutus est Francis. Corbulus in tract. de iur. emphyt. in tit. de caus. priuationi. ob mortem civilem num. 26. & idem est in crimine læsæ maiestatis commisso à patre, vt filij non priuentur feudo ex pacto & prouidentia, quod iure sanguinis debetur ipsis filiis, sicuti scribunt post alios Curti. Iun. in tract. feud. in. 5. par. numero. 3. Thom. Marin. de feud. libro. 1. titulo. 2. de feudo ex pacto, & prouidentia antiquo, num. 92. in fin. & Olfascus in decisione vltima. numer. 20. qui dixit rationem esse, quia vltimus ille feudi possessor, dicitur potius usufructuarius, quam proprietarius, & prædictos sequutus sum in consilio. 534. nu. 9. & 10. libr. 6.

SECVNDO admissio, quod successio maioratus non deferatur iure sanguinis, sed hæreditario iuxta opinionem Oldradi in conf. 94. colum. 3. Alberi, in procem. Digestorum. §. discipuli. col. 4. vers. ex prædictis. & aliorum multorum, quos congesit Ludouicus Molina in libro. 1. de Hispan. primogen. cap. 8. num. 1. attamen idem dicendum est, quod scilicet ab huius maioratus successione non excludatur don Petrus, patris hæretici, dampnati filius. Est enim certum, quod ius hæreditarium, quo secundum prædictam opinionem succeditur, non intelligitur de iure hæreditario proprii patris, sed vel primi institutoris maioratus, vel vltimi possessoris: quemadmodum post prædictos scriptum reliquit Molina in dicto capite. 8. num. 10. & 12. Porro si ius hæreditarium primi institutoris huius maioratus attendimus, certum est, quod don

don Petrus ob hæresim paternam ab eo exclusus non est: cum delictum patris non excludat filium à successione aui, vel alterius antecessoris: ita Bart. in l. cum qui. ff. de interdicitis & releg. cum dixit, ob delictum patris, quo alias filius etiam priuatur feudo paterno, non priuatur à feudo antiquo, auito, vel proauito, & Bart. secuti sunt post alios Decius in consil. 445. num. 68. Afflictus in cap. 1. §. præterea, si vasallus, num. 15. quæ fuerit prima causa beneficii amittit. Curtius Iunior in tract. feudorum, in. 5. par. num. 13. versic. sextus principalis, Iacobinus in inuestitura feudali, in verbo. Dictique vasalli. n. 60. ve sic. aut feudum, & idem in specie tradit Melchior Pelaez in tractat. de maioratu in. 2. part. quæst. 4. in secunda illatione. nu. 2. 3. & 4. & in specie quod filij hæreticorum non excludantur à successione auitis, ac aliorum antiquorum, scribunt Zabarella, Abbas, & Imola in cap. excommunicamus. §. credentes. de hæret. Geminia. & Francis in. c. 2. §. hæretici. eod. tit. Cassaneus in consuetud. Burgund. rub. 3. §. 5. num. 69. Segura in l. cohæredi. §. cum filia. nu. 73. de vulg. & pup. subst. & hos secutus est Simancas in libro Catholicar. institution. tit. 29. nu. 19 & idem in specie tradit Melchior Pelaez in tractat. de maioratu in. 2. part. quæst. 2. num. 11. qui & ipsum Simancam recenset. & idem Pelaez in quæst. 4. in. 2. illatione. num. 8. Si vero attendimus, & spectamus ius hæreditarium ex persona vltimi possessoris, qui in casu nostro non fuit pater don Petri, sed don Rodericus, ipsius don Petri agnatus, adhuc idem dicendum est: cum filius hæretici non priuetur iure, & facultate succedendi agnatis, & cognatis, vt præcitant Doctores tradunt, & probant. l. cognouimus, authent. idem de Nestorianis, & authentic. Gazaros. C. de hæret. & c. vergentis. de hæret. vbi filij hæreticorum excluduntur

K quidem

quidem à successione bonorum patris: nullum autem verbum de successione agnatorum, & cognatorum. Non ergo ab hac excludi dicuntur, cum (vt dixi supra) poena non sit indicenda, nisi expresso iure cautū reperiatur, vt in specie huius poenæ priuationis successione ob hæresim scripsit Simanc. in comment. Catholic. institut. tit. 29. num. 18. quem sequutus sum in conf. 526. nu. 4. versic. & in crimine. li. 6. & quia inclusio vnius poenæ, est exclusio alterius, iuxt. regulam l. cum prætor. §. 1. ff. de iudicijs. & cap. non ne. de præsumptio.

Tertio accedit, quod in casu nostro agitur de iure iam quæsito ipsi don Petro, non autem de iure quærendo: atqui hæresis patris non priuat filium iure iam ei quæsito. Ergo don Petrus ob paternam hæresim non priuatur iure maioratus iam sibi quæsito. Illa maior propositio probatur autoritate Præpositi in cap. 1. num. 14. de feud. Marchiæ, cum dixit, quod in primogenitura statim quo quis natus est, & quo ad actum facti præoccupauit iura prioritatis: & quo ad actus iuris primogenitura in eo fundata est, licet primogenituræ effectus quo ad bona stet in suspenso. Et Præpositi traditionem sequuti sunt cōmemorati à Tiraquel. in tract. de iure primogen. q. 40. num. 99. Ita dicimus, quod primogenitus, statim quo natus est, habere dicitur ius ex propria sui persona, etsi limitatum, hoc est vnus post aliū. Sic sanè respōderūt Castrens. in conf. 164. num. 5. vers. sed nos loquimur. lib. 2. Decius in conf. 498. num. 19. Parisius in conf. 23. numer. 128. lib. 1. & in specie nostra idem tradit Melchior Pelaez in tractat. de maiorat. par. 2. quæst. 4. illation. 2. numer. 6. versiculo his autem. Et hinc sequitur, quod Princeps nō potest tollere ius primogenituræ, etsi nondum re ipsa acquisitum: vt in specie scribunt Salon à Pace in commentarijs ad leges

Taur.

Taur. num. 327. Ludouicus Molina in libr. 1. de Hispanor. primogen. cap. 8. num. 31. & in lib. 3. cap. 3. num. 23. Illa verò minor argumenti propositio, quod scilicet hæresis patris, non priuet filium iure iam sibi quæsito, vel ex eo probatur, quod licet filij & nepotes hæreticorum nō admittantur ad officia, & beneficia ecclesiastica de nouo conferenda, c. vergentis. de hæret. c. quicumq;. §. hæretici. & c. statutum, el. 2. de hæret. in. 6. non tamen priuantur officijs, vel beneficijs, quæ iam obtinebāt, antequam pater, vel auus inciderent in hæresim: ita sanè post alios scribunt Gundisal. de Villadiego, in tractat. de hæretic. quæst. 23. num. 2. Didacus Couarru. in lib. 2. variar. resolut. cap. 8. num. 4. Simancas in commentarijs Cathol. institutio. in tit. 29. num. 20. & Oxeda in tractat. de beneficiorum incompatibilitate cap. 23. num. 100. ita dicimus filios eius, qui læsæ maiestatis crimen commisit contra Principem suum, non priuari bonis iam a se quæsitis, hoc est, hæreditate iam sibi delata ante delictum à patre commissum: ita Angelus in l. quisquis. §. filij, colum. 2. C. ad legem Iuliam maiesta. quem sequutus est Boerius in . q. 7. num. 6.

Quarto suffragatur, quod hic Maioratus ad Don Petrum peruenit ex contractu, vt in facto mihi præsupponitur. Atqui filius damnati de hæresi, etsi admitteremus excludi ab omni successione, non tamen excluditur ab acquisitione proueniente ex cōtractu. Ergo Don Petrus admitti debet ad hunc Maioratum. Illa minor propositio probatur autoritate Parisij in conf. 69. nu. 171. lib. 3. dū respondit, matrē posse donare filio damnati crimine læsæ maiestatis, & Parisium secuti sunt M. Antonius Peregrius in tract. de iure fisci, lib. 3. tit. 9. nu. 11. & Decianus in tract. crimin. lib. 7. c. 41. nu. 21.

K 2 Quin-

Quinto & vltimò, vel ea ratione, & solido argumen-
to ad huius Maioratus successione admitti debet don-
Petrus: nam is conceptus, & natus est antequàm pater hoc
hæresis crimen cõmitteret. Atqui conceptus & natus an-
te delictum hæresis a patre commissum, non priuatur (in
Regno præsertim Hispaniarũ) successione Maioratus.
Ergo Don Petrus admitti ad hũc Maioratum debet. Illa
minor propositio probatur in specie authõritate Mel-
chioris Pelaez in tractat. de maioratu, in. 2. par. q. 4. illa-
tione. 2. nu. 6. & Didaci Burgensis Salon de Pace, in. 1. p.
quæstionum ciuiliũ. q. 3. nu. 69. qui eiusdem opinionis
recensent alios quàm plures, & inter alios Tiraq. Ioann.
Lupum, Didacũ Couarr. Gregorium Lopez, Simancã,
& Molinã, & scribũt prædicti extare legem ipsius Regni
Hispaniarum in. l. 6. tit. 27. p. 2. in versic. *Pero esto no se en-
tiende, &c.* & aliam legem clariorem in. l. 3. tit. 9. libr. 4.
Hanc quoque probauit Iulius Clar. in practic. crimin. &
hæresis, versic. quæro nunc, qui eiusdem opinionis refert
Galindum in regia disputatione. q. 18. ¶ Nec repugnat
quod ego ipse post alios scripsi in commentarijs de præ-
sumptionibus, lib. 5. præsumpt. 33. numer. 17. filios natos
antequam pater habitus fuisset hæreticus, priuari bonis
paternis. Nõ inquam hoc obstat, cum id sit respectu bo-
norum prouenientium à patre: secus verò est in successio-
ne Maioratus, quæ non prouenit à persona patris: sed est
ius iam quæsi cum ipsi filio ex dispositione eius, qui Maio-
ratum constituit; quemadmodum diximus supra. Et præ-
tereà quæ scripsi in dicta præsumpt. 33. nu. 17. sunt iuxta
iuris communis dispositionem, quæ est satis cõtrouersa:
sicuti illo in loco dixi. Porro casus iste noster est secundũ
ius Hispanicum, quo præsupponitur à prædictis doctissi-
mis scriptoribus Hispanis esse sic decisum.

Non

NON obstant nunc adducta in contrarium. Nam ad
primũ responderetur, negando minorẽ illam propositio-
nem argumenti, quòd scilicet filij cõmittentium crimen
læsæ maiestatis humanæ, priuètur omni successione cõ-
modo: siquidem priuantur solummodò successione pa-
terna: non autem illa quæ est sibi acquisita ex propria sui
persona, vt supra demonstraui.

NON obstat secundum argumentum quia ex di&is
suprà apparet responsum: & hoc etiã casu cessat id quod
scripsi in commetarijs de præsumptionibus, lib. 5. præ-
sumpt. 33. num. 17. etiam filios hæreticorum natos ante
delictum à patre perpetratum, excludi à successione bo-
norũ patris. Hæc sanè traditio cessat, cum in casu nostro
non agatur de successione patris: sed illius antiqui acqui-
sitoris huius Maioratus, vel vltimi possessoris, vt supra
demonstraui.

NON obstat tertium argumentum, quia responde-
tur, primò iure cautum non reperiri, quod sciã, filios dam-
nate hæresi esse infames infamia iuris. Nã textus cap.
2. & in. c. statutum. de hæret. in. 6. loquuntur de infamia
iuris. Quæ quidem infamia iuris excludit a dignitatibus:
non autem infamia facti. Hinc videmus, quòd ij hæretico-
rum filij non priuãtur nobilitate familia, vt in specie tra-
dit Simancas in cõment. Catholic. institut. in tit. 29. nu.
18. Quæ quidem nobilitate priuarentur, si essent infames:
cum nobilitas infamiam non admittat, vt post alios scri-
bit Tiraq. in tract. de nobilitate. c. 24. nu. 1. & 2. qui Bart.
Bal. & alios plures recenset.

Respondetur secundo, quod etiam si concederemus,
filios hæreticorum esse infames: attamen non prohiben-
tur succedere in Maioratu, sicuti in specie scribit Ludou-
cus Molina in lib. 1. de Hispanor. primog. c. 13. num. 13.

K 3 & in

& in lib. 4. cap. 1. r. num. 5. r. versic. quamuis. Ea ratione motus est Molina, quia infamis non excluditur à dignitate illa, quæ venit in consequentiam successione, Nam infamis capax ipsius successione, est etiam capax dignitatis annexæ successioni: sicuti docuit Baldus in. l. 1. r. nu. 1. C. de secund. nupt. cum dixit, quod licet mulier, quæ nupsit intra annum luctus, sit infamis, & ob id non possit obinere dignitatem aliquam principaliter, ut puta Comitatus: attamen illum consequi potest, quando ille est annexus successioni, ex quo venit in consequentiam, & Baldum secuti sunt Alex. ibidem in additionibus ad ipsum Bal. & ibi quoq; Ioan. de Garronibus. nu. 22. & Tiraq. in tract. de nobilitate, c. 24. nu. 6. Cõprobatu traditio hæc ex eo, quod dicimus, quod licet mulier non possit exercere iurisdictionem. l. 2. ff. de reg. iuris. & ibidem annotarunt Decius nu. 3. & Cagnol. nu. 4. Attamen potest quando iure hæreditario sibi competeret, ut est quando succedit in feudo habente iurisdictione: ita Decius, & Cagnolus qui supra, Ruynus in consil. 38. num. 5. in consil. 40. num. 6. & in. 99. num. 8. lib. 1. Parisius in consil. 3. num. 12. lib. 1. & Vantius in tractat. de nullitate, in tit. de nullitate sentent. ex defectu iurisdictionis delegatæ. num. 73. Nec repugnat consideratio Didaci Burgenfis Salõ de Pace in quaestionibus civilibus, quæ st. 3. num. 64. cum aduersus Molinam dixit, imò hæretici filium non admitti ad successione Maioratus, etsi sit dignitas, quæ venit in consequentiam successione: quia (inquit Didacus) quando in vna eademque persona concurrunt duæ regulæ, vna permissiua, & altera prohibitiua, præualet illa prohibitiua. l. si Rufinus. C. de testament. milit. & tradunt ibidem Iason. numer. 2. & alij, quos retuli in commentarijs de præsumptionibus, lib. 3. præsumpt. 29. num. 56. & rursus subiungit

git Didacus. num. 66.) quando concurrunt duæ causæ, vna quæ prodest, altera verò quæ nocet, præfertur illa quæ nocet, ut scribunt Bar. in. l. 3. §. vltim. ff. ad S. C. Sylla. & alij multi, quos congesi in dicta præsumpt. 29. nu. 56. Cum ergo (inquit Didacus) in casu nostro concurrat duplex regula, vna permissiua, hoc est, quod infamis sit capax successione; altera prohibitiua, nempe, quod sit incapax dignitatis, seu iurisdictionis, præferri & attendi debet regula prohibitiua & nociua, hoc est, quod succedere non possit in re, quæ habet annexam dignitatẽ, seu iurisdictionem. ¶ Huic considerationi respondetur, quod tunc demum regula, seu causa prohibitiua, & quæ nocet, præualet permissiua, & illi quæ prodest, nisi ipsa permissiua, & quæ prodest, sit fauorabilis, illa verò quæ prohibet sit odiosa. Ita egregie declarat Ancharranus in consil. 37. nu. 2. versic. videndum est, quem secutus est Tiraquel. de retractu consang. §. 30. glo. 1. num. 31. qui post Alciatum in. l. 2. in princip. num. 42. de verbor. obligat. & in tractat. de præsumptionibus, regul. 1. præsumpt. 30. nu. 6. dixit, causam permissiuam, & illam quæ prodest, benigniorem altera prohibitiua, præferri. Porro regula, seu causa permissiua admissionis huius filij, est fauorabilis, & benignior: illa verò prohibitiua est odiosa, cum alioqui ferre dicitur poenam quandam ob patris delictum: id quod odiosum est, ut scribunt post alios Decius in. l. extra territorium. num. 5. ff. de iurisdic. omn. iud. & in. l. filius. num. 1. C. de pactis, Boerius in quaest. 127. num. 1. & Alciatus in tractat. de præsumpt. regul. 3. præsumpt. 40. numer. 4. Et quod admittatur hic filius ad successione Maioratus, benignum, & æquitati consentaneum esse existimo. ¶ Nil etiam vrget traditio Bald. in. l. 1. §. interdum. ff. de legit. tutor. quam aduersus Molinã perpedit Didacus

ille Burgēs in dict. q. 3. nu. 67. versi. quin & contra, Quærit Baldus, an minor promoueri possit ad Doctoratum: Et dicendum videbatur, promoueri non posse: quia Doctor habet iurisdictionem inter scholares, authē. habita. C. ne filius pro patre. Sed minor iudex esse non potest. Ergo minor non potest ad Doctoratum promoueri. Verū tamen decidit Baldus cōtrarium, ea ratione, quia munus iudicandi est quid separatum à dignitate Doctorali, ob id non impeditur vnū propter aliud. Sensit ergo (inquit Didacus) Baldus, quòd si munus iudicandi esset inseparabile à dignitate Doctorali, minor non posset ad Doctoratum promoueri. Et tamen certum est, quòd munus iudicandi venit in consequentiā Doctoratus. Itaque nil refert (subiungit Didacus) quòd dignitas veniat principaliter, vel in consequentiā successionis, non tamen poterit infamis eam obtinere.

HVIC considerationi respondetur, minorem 25 annis promoueri posse ad Doctoratum: cum nulla extet iuris prohibitio, vt scribūt Cardinalis Zabarella in proœmio Clement. in fine principij, Bart. Bald. & Alberic. in. l. 2. §. initium. ff. de postula. Bologninus in authent. habita. num. 135. C. ne filius pro patre, & Petrus Lesauand. in tractat. de Doctoribus, q. 15. Nec promotioni ad Doctoratum præstat aliquod impedimentum iudicandi munus inter scholares, dicta authen. habita. cum illud munus non sit tributum cuiilibet Doctori, sed interpreti, & acta (vt nostri loquuntur) legenti: vt habetur in dicta authen. habita, & ibidem annotauit Bologninus, num. 57. & nu. 207. & dum Princeps Doctorem ad legendi facultatē promouet, cum eo dispensare (si ætate minorem eum esse nouit) dicitur, vt inter suos scholares ius dicere possit, iuxta. l. quidam consulebat. ff. de re iudic. & latissimè differui in
com.

commentarijs de præsumptionibus, libr. 2. præsumpt. 20. Non ergo verum est, quod dixit Didacus ille Burgensis, iudicandi munus venire in consequentiā Doctoratus: sed dicitur concessum interpreti & docenti, quem habilem, & idoneum ad iudicandum declarauit ipse Princeps, qui eum ad lecturam promouit. ¶ Præterea, admiffa traditione Baldi sic perpenfa à Didaco, dicendum est, illam repugnare eidem Baldo apertius loquenti in. d. l. 1. num. 1. C. de secund. nupt. quem dixi probasse Alexandrum, Garronū, & Tiraquellū. ¶ Non etiam obstat, quod Ludouicus Molina in. d. lib. 4. de Hispanor. primogen. c. 11. num. 54. relatus a præcitato Didaco Burgen. in dict. q. 3. numero. 67. in fin. dixit, durum sibi videri, quòd filius hæretici, qui non potest officium publicum exercere, possit Ducatum, vel Marchionatum, vel vasallos & iurisdictionem ex successione obtinere. Respondetur, durum hoc minimè esse, cum aliud sit, quòd filius hæretici non possit exercere officium publicum, quod à populo, vel à Principe conceditur: aliud verò, quòd obtinere possit iurisdictionem, sibi delatam vnā cum hæreditate. Nā Princeps tollere potest, quod suum est, nempe facultatē exercendi officia, quæ ipse cōfert. Non autem auferre potest quod est alterius, nempe hæreditatem, & successionē, vt scribunt omnes in. l. si testamentum. C. de testam.

NON obstat vltimum argumentum, quia respondeatur, vt dicebat doctissimus D. Regens Brugnolius, id à Iulio. II. fuisse factum in odiū ceræ personæ, nempe illius Regis, & ob id non esse legem generalem, quæ debeat obseruari quòd ad alios omnes. §. sed & quod Principi, versic. planè, in lit. de iure natura. gēt. & civili. vbi Angelus Arctinus, & reliqui. Præterea (vt rectè quoque dicitur eidem D. Brugnolius ex sententia Ludouici Molinæ in tractat. de

Hispanorum primogen. lib. 4. cap. 1. num. 37.) responde-
detur, diuersam esse rationem inter Regnū, & Maioratū.
Nam in Regnis ob periculum damni totius Regni, imò
& totius Christianæ Religionis, iure potest Summus Pon-
tifex Regno priuare, non modò Regem ipsum hæreticū,
sed etiam omnes eius descendentes. Non ita est in Ma-
ioratu, etsi est de aliquo Castro, oppido, vel Comitatu.
Nō enim versatur hic aliquod periculū, ex quo ei præest
Supremus Princeps Catholicus, vt est nostro in casu. Cō-
cludo itaque prædictum D. Don Petrum admitti debere
ad huius Maioratus successionem.

*Jacobus Menochius Iurisconsultus Papiensis,
ac Regius, Ducalisque Senator Mediolanē-
sis interrogatus respondi, & pro more sub-
signari, ad Summi Dei laudem.*